

Alhora assenyala els partits del procés per l'estat de l'ús social del català i demana la dimissió del conseller Vila per encobrir les polítiques contra el català de PSC-PSOE

Després de dues dècades de deixadesa en les polítiques d'ensenyament, promoció i exigència del català per part dels partits del procés, l'ús habitual del català es troba en el 32,6%, mentre que el castellà es manté amb un 46,5%. Segons la darrera enquesta d'usos lingüístics presentada avui, la llengua catalana ha perdut 100.000 parlants habituals en només 4 anys, **les pitjors dades mai recollides**. I de fet, és significatiu el silenci dels partits implicats, des del PSC i Comuns a ERC o Junts sobre la qüestió.

Davant d'aquesta situació crítica, **el Conseller de Política Lingüística, Francesc Xavier Vila**, en comptes de presentar una reacció política a l'altura de les dificultats, **ha dedicat la presentació a rebaixar les complexitats que li pertocarien adreçar i a fer malabarismes estadístics**, sense cap proposta seriosa, fiscalitzable i ambiciosa. La presència d'un conseller de política lingüística amb una carrera contrastada en sociolingüística només està servint per blanquejar les polítiques contràries a la llengua del govern del PSC-PSOE. És pitjor que si no hi fos. Per aquest motiu, **Alhora en demana la dimissió**.

Aquesta crisi era previsible. Fa 20 anys, coincidint amb les primeres onades migratòries de fora de l'Estat espanyol, **els successius governs de la Generalitat (PSC-PSOE, ICV, ERC, CiU i Junts) van començar a oferir un relat fantasiós sobre la realitat lingüística** a l'escola, a la feina i als serveis, públics o privats, amb especial èmfasi al sistema sanitari, abandonant a la pràctica la ciutadania a la seva sort, afeblint l'escola (on només el 17% dels centres fan immersió real), erosionant els drets dels catalanoparlants i invertint prop de zero en la promoció, prestigi i expansió del català, reduint la llengua a una mera reivindicació de bilingüisme en una República Catalana mai defensada, mentre al país quedava cada cop més arraconada.

Vila, ja secretari de política lingüística al govern de Pere Aragonès amb el suport de Junts, ha continuat amb aquesta tendència amb una resposta política nul·la: no ha presentat cap mesura concreta per revertir la situació. Les apel·lacions buides a estratègies amb la societat civil i al compromís personal són una mostra de cinisme: la Generalitat s'amaga rere l'activisme ciutadà. **L'única proposta, fer més cursos de català, és impossible de complir sense abordar tota la cadena de producció del català**. Després de dues dècades d'evasió del conflicte, aquests cursos només podrien oferir-se amb professors no qualificats o amb ràtios inassumibles. Qui necessita un conseller per dir això? Només un PSC-PSOE desesperat per maquillar les seves polítiques espanyolistes i per poder legitimar la sentència del 25% de castellà a l'escola i el bilingüisme implacable.

D'altra banda, Vila ha delegat en el director de l'IDESCAT, Xavier Cuadras, la presentació del context demogràfic, que en essència **assenyala la immigració com a causa del retrocés del català**, com si fos un fenomen climatològic sobre el qual no tenim cap influència, quan en realitat l'Estat i la Generalitat porten dues dècades promovent un model econòmic explotatiu que col·loca gran part de la immigració en condicions de mera supervivència, sense cap recurs ni exigència lingüística que permeti adreçar un repte demogràfic d'aquesta envergadura.

De fet, totes les administracions, especialment les dominades pel PSC-PSOE, han apostat per unes polítiques d'acollida en castellà que beneficien la llengua dominant i integren en l'espanyolitat. Davant del repte més important del nostre temps, amb un impacte lingüístic i cultural innegable (com es veu fins i tot en el retrocés del castellà a les dades en algunes franges), **cap partit amb representació parlamentària ha impulsat accions clares i fiscalitzables per estendre el català entre els nous residents al país.**

Davant d'aquesta situació, **Alhora proposa un pla de xoc immediat** en quatre punts: una revolució escolar amb **escola 100% immersiva en català** per mitjà d'una doble xarxa; una **administració que garanteixi el català** com a llengua de treball i d'atenció a tots els serveis públics; el **compliment dels drets del consumidor** en els serveis privats; i un **pla massiu d'ensenyament per a adults** amb mecanismes de promoció social i remuneració. El pla complet es pot consultar [en aquest enllaç](#).

Aquestes mesures són fonamentals i factibles, però tothom sap que **l'única política que pot posar el català al lloc que li pertoca al nostre país és la que expulsa els poders ocupants** i fa de Catalunya un estat independent en el concert de les nacions lliures.

Barcelona, 19 de febrer de 2025